

stabe vi en vis Ullighed. Men dertil vil jeg sige, at jeg forstaaer ikke det demokratiske Formaal saaledes, at det skulde gaa ud paa, at vi skulde se at komme til at staa paa lige Fod med Aristokratiet, hvad dets Anoder, alt dets Uvæsen angaar, og Søndagsjægeriet anser jeg for et høit forkasteligt Uvæsen. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem for Ribe, der ellers har saa funde pædagogiske Principer, kan mene, at det er sundt og godt, at vi opdrage vore Børn paa Landet paa samme Vis, som Herregaardenes Ungdom opdrages, nemlig saaledes, at de vænnes til at faae Kjærlighed og Lyst til den Sport, der kaldes Jorntielsesjagter. Jeg tror ikke, det er den heldigste Maade. Se vi hen til Resultatet for Herregaardungsdommen, skulle vi ikke bestrebe os for at komme til at ligne den, hvad dette Forhold angaar. Jeg vil imidlertid lægge mest Vægt paa det Hensyn, vi skulde Grundbesidderne. Det er langtfra Tilfældet, at disse virkelig, som Forholdene nu ere, kunne have Fred paa deres Marker overfor Søndagsjægeriet (Stemmer: Na!). Ja Grundbeieren kan ganske vist avertere i Aviserne, at Ingen maa komme paa hans Jord. Men nu kommer der alligevel endel Dreng og halv-vorne Mennesker, der ikke blot jage der, men ogsaa muntre sig paa anden Vis om Søndagen. Jeg vil nu forudsætte, at det er en Mand, der kan sætte sig ud over det Hensyn, som altid maa tages til Naboer — man vil jo ikke gjerne gjælde for at være fortrakist — han strider altsaa ind, jagtjager Vedkommende og faar dem anholdt. Men hvem er det saa, der maa betale Gildet? Ja det er ligeoverfor den Slags Søndagsjægere meget hyppig den Forurettede. Altsaa, han kan naae sin Retsskyldighed, naar han selv betaler Gildet, men det synes mig ikke at være en Orden, vi skulle holde Haand over. Det er slet ikke Tilfældet, som det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds mener, at vi ved et Forslag som dette komme til at forbyde nogen Grundbeier at udrydde skadelige Dyr om Søndagen. Paa ingen Maade. Bestemmelsen i § 2 i Sagtloven af 1871 anfægtes ikke af dette Vædringsforslag, saa den Ret vil bestaa fremdeles. (O. Christensen: Det er tvivlsomt). Nei, det kan ikke være tvivlsomt. Men, som sagt, naar man vil have Betænkningstid et Aar, bør den indrømmes. Inden jeg slutter, vil jeg dog overfor den Betragtning, der kom frem idag, at det skulde være et Indgreb i den Privates Ret at forbyde Jagt om Søndagen, sige, at vi forleden Dag undrede os noget over, at den høitærede Indenrigsminister kunde tale om Indgreb i den godsæierlige Eiendomsret, fordi vi ville give en betryggende Foranstaltning med Hensyn til Leiehusmandene. Vi undrede os over denne noget stive Opfattelse af den godsæierlige Eiendomsret. Men jeg vil sige, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds har idag fremsat en

endnu stivere Opfattelse af den private Sagtret. Thi det har dog været anerkjendt hertilands, saalangt vi kunne gaa tilbage, at Staten har Ret til til enhver Tid at regulere Jagtens Udøvelse. Det er altsaa ikke noget Indgreb i nogen privat Ret, men en fuldstændig Anerkjendelse og Hævdelse af, hvad der er gammel Ret heri Landet, hvis vi nu gav et Forbud mod Søndagsjægeriet.

Berntsen: Jeg tror, at det ærede Medlem for Odder (O. Winther) gjorde mig saa temmelig uret, naar han besyldte mig for at have indsmuglet mit Forslag her i Thinget; det ærede Medlem maa jo vide, at jeg reiste Spørgsmaalet under Sagens 1ste Behandling, og da Thinget ikke har besluttet at nedlægge noget Udvalg, har jeg benyttet mig af den i Forretningsordenen hjemlede Ret til at indbringe mit Forslag. Det ærede Medlem har altsaa ikke havt Ret til at bruge saa stærke Udtryk imod mig, at jeg skulde have „indsmuglet“ mit Forslag. Ligeledes tror jeg, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) var en lille Smule for sm over sit gode Navn, naar han mente, at jeg i mit første Foredrag idag under det ærede Medlems Gravertelse paa en Maade havde taget hans Navn forfængeligt; jeg har ikke sagt Andet om det ærede Medlem, end at han i sin Udtalelse under Sagens 1ste Behandling stillede sig velvilligt til den Tanke, der ligger til Grund for mit Forslag, og det ærede Medlems Udtalelser idag, om de end vare noget mere matte end under 1ste Behandling, have dog alligevel stadfæstet, at jeg havde Ret i min Opfattelse af hans Stilling til Sagen. Jeg negter imidlertid ikke, at den Masseopstand, der er rejst mod mit Forslag idag, har noget overrasket mig, thi der er en vid Forskjel mellem den Stemning, der gav sig tilkjende ved Sagens 1ste Behandling, og den, der har givet sig Udtryk idag i de forskellige Foredrag, vi have hørt, navnlig fra en vis Side i Salen. Den ene er staaet op efter den Anden og har bekæmpet ikke blot mit Vædringsforslag, men endog saa selve Tanken, der ligger til Grund derfor. At nu imidlertid denne Masseopstand vilde blive frueet saa høit op, at man endog saa har ment, at dette Spørgsmaal egnede sig til Valgspørgsmaal, har jeg virkelig ikke tænkt mig; det har i højeste Grad overrasket mig, at man har ment ikke at kunne vedtage en Vædring som den af mig foreslaaede, uden i Forveien at have spurgt Vælgerne (En Stemme: Efter en Opløsning!) Opløsning raader jeg ikke for, og det vilde vist ogsaa se lidt for interessant ud at opløse Thinget paa et saadant Spørgsmaal; men skulde det blive kastet ud under en Valgagitation, er jeg overbevist om, at den store Masse af Vælgerne vil sympatisere med den Ansættelse, jeg har gjort mig til Talsmand for. Det nærer jeg ingen Tvivl om, og jeg skulde derfor ogsaa gjerne have forsøgt at ride